delig Maade og ikke paa særlig Maade, som Kultusministeren havde tænkt sig. Hvis vi nu i Enighed, udtalende en enkelt Beslutning, havde overladt Spirets videre Skæbne til Kirkens Kuratel, Konsistorium og Kultusministeriet — og for en saadan Udgang af Sagen har jeg som Medlem af Udvalget stræbt —, kunde yderligere Tale være overflødig. Men det er ikke sket.

Der foreligger 3 Forslag om Overgang til Dagsordenen, motiverede paa forskellig Maade, forsvarede paa forskellig Maade. Ejendommeligt er det, at Tilslutningen til det Forslag, som er stillet af min ærede Meningsfælle i alle andre Sager, det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen), motiveres højst forskelligt her i Salen, thi det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds, som har stillet dette Forslag, siger, at han derved ønsker at paavirke Ministeren til Modstand mod Spiret. Derimod have to Medlemmer, som danne et højst uensartet Mindretal, nemlig det ærede Medlem fra Vejle (Nørgaard) og det ærede Medlem fra Esbjerg (Slebsager), begge udtalt, at dette Forslag anbefalede de, fordi det var neutralt. Denne Begrundelse af, hvorfor de to Medlemmer have kunnet samles om at anbefale Forslaget, er unægtelig ogsaa den eneste mulige, thi som bekendt er det ærede Medlem fra Esbjerg en ivrig Modstander af Spiret, medens det ærede Medlem fra Vejle erklærede, at han forholdt sig forholdsvis rolig, nærmest dog velvillig overfor Spiret. Men et Forslag om Overgang til Dagsordenen, motiveret af Forslagsstilleren ved Ønsket om at paavirke til Modstand, kan ikke blive neutralt. Ja, dets Motivering kan naturligvis udviskes derved, at enkelte Venner af Spiret stemme for det, og det vil jo ske efter den Udtalelse, der er kommen fra det ærede Medlem fra Vejle. Det eneste Forslag om Overgang til Dagsordenen, om hvilket det tør siges, at det helt og holdent baade ved sin Udtryksmaade og sin Ophavsmand er neutralt, er det, der er stillet af det ærede Medlem fra Lemvig (Sandbæk), thi det ærede Medlem fra Lemvig siger udtrykkeligt, at han hverken ønsker at hemme eller fremme Spiret. I de andre er der Momenter af andet, men jeg vil hævde, at den Paastand om Overgang til Dagsordenen, der er foreslaaet af Flertallet, er i sin hele Udtryksform fuldt ud neutral, og den bliver kun spirvenlig derved, at det er Venner af Spiret, der have foreslaaet den.

Der er under Diskussionen fremsat forskellige Paastande, og jeg bliver nødt til at opholde Tinget lidt med dem, thi alt for mange af disse heftige, lidenskabelige Angreb, som naturligvis ere egnede til at gøre Indtryk alene paa Grund af den Styrke i Lidenskaben, hvormed de fremsættes, bør ikke staa ubesvarede, inden Folketinget skal tage sin Stilling. Jeg beder om at faa Lov til et Øjeblik at se historisk paa denne Sag, thi i Ønsket om at genrejse dette Spir ligger for mig — og jeg tror for Hovedparten af de Mænd, der slutte sig til Tanken, og i alt Fald hos Spirets Giver — en historisk Følelse, Ønsket om, at her i København skal meget vise tilbage paa Byens navnkundige Historie. Derfor vil jeg fremhæve, at Spiret paa Frue Kirke har været et af de væsentligste Monumenter i Byens Historie, og at dette Spir aldrig er blevet ødelagt paa den ene eller anden Maade, uden at man straks efter har søgt at genrejse det. Spirets Historie strækker sig tilbage til Kong Hans' Dage. I 1514 satte Christian den 2. Spir paa Frue Kirke. Det faldt og ødelagdes i Reformationstiden, men faa Aar derefter blev Kirken atter prydet med Spir. 1606 blev Spiret nedtaget, fordi Kirkens Taarn og Hvælvinger havde lidt meget ved Lynild. I 1609 rejste Christian den 4. atter Frue Spir. Det stod til 1728, da Kirken brændte. Byens store Brand gik ogsaa ud over Kirken. Men i 1731, da man paabegyndte Rejsningen og søgte Midlerne ved en særlig Skat, Brandstyr, som den kaldtes, rejste man atter Taarnet, og til sidst blev det det Taarn, som vi i Dag beskæftige os med. Det er skrevet i den lille Skildring af Kirkens Historie, jeg før nævnede, om dette Spir, at Kirken har sin største udvortes Pragt i dette herlige Taarn, og det siges, at dette Taarn ikke ufortjent har faaet Navn blandt Københavns største, desværre forgaaede Herligheder. Fra 1728 til 1807 betragtedes dette Spir som en af Københavns største Herligheder, men saa kom Krigens Tid og Bombardementet af København. Englænderne rettede først og fremmest deres Skyts mod denne Byens største Herlighed. Dag efter Dag, Nat efter Nat søgte de at beskyde Frue Kirke Spir. En Forfatter, der har skildret denne Tids Historie, Kaptajn Ræder, i de to Bind om Krigens Historie fra 1807—09, skildrer, hvad der skete, i følgende Ord: „Endnu var Nøden ej stegen til det højeste. Henimod Morgen" — det er Natten mellem 4. og 5. September — „antændtes omsider Frue Kirkes Taarn, som saa længe